

Konstantin - Hansens Jordefærd.

Højtideligheden i Askov Talmenighedskirke.

Sørgehøjtideligheden i Askov som vi kort omtalte i Gaar, havde samlet saa mange, som den smukke Kirke kunde rumme. Der var ikke alene hele Kredsen, der sluttede sig nær til Slægten og Højskolen. Der var Folk fra det ganske Land, og især var der mange Deltagere fra Kolding, blandt hvilke man særlig lagde Mærke til en stor Repræsentation fra tidligere Arbejdere paa Fabrikken og Medarbejdere paa Kontorerne.

Efter Salmen „Skulde jeg dog være bange“ talte Konstantin-Hansens Svigersøn, Pastor Ravn, Øster Løsum:

Det, der fylder os alle her, er Følelsen af et stort Savn. En, der uvilkårligt var et Midtpunkt, hvor han færdedes — i en stor Virksomhed, i Hjemmets Kreds — er ikke mere. For os alle af Slægten gælder det, at det at kende Morfar, var at holde af ham som Ven, som Raadgiver, som Arbejdsleder.

Jesus siger om sine Disciple: I er Jordens Salt og Verdens Lys, og vi har en stærk Følelse af, at om Konstantin-Hansen kunde det siges, at han virkede som et Salt, der hindrede Forraadnelsen og sikrede det sunde og friske. Om hans Færd kan iøvrigt siges, at hans Gerninger og Tale kunde taale Lyset, og vi kan ikke forbinde Tanker om Mørke med hans modige, redelige og sandfærdige Ord. Han kunde se Mennesker lige i Øjnene.

Ved hans Død kommer Versene om Guds Ord som Arvegodts frem hos mig, og jeg siger Tak. Konstantin-Hansens Kristenliv var arvet. Han var for ydmyg til at ville roses, ej heller i Dag; men at der siges Tak til Gud for, hvad han har været for os, det tror jeg, at han vilde billige.

Der er nogle, hvis Tanker gaar tilbage til Hjemmet paa Amalievej med dyb og inderlig Tak for den rodfæstede Kristentro, som de der mødte.

For Hundreder blev Konstantin-Hansen kendt fra sin Manddoms Virksomhed — Fabrikken i Kolding med de Hundreder af Arbejdere. De Vidnesbyrd, som der aflægges, er vægtige, thi det betyder Fremtidsmaal for mange unge og dagligt Brød til de mange Hjem.

Hans stilfærdige fædringsløse Færd, tillidsfuld til sine Medarbejdere, gaar mere og mere op for os. Hans Ords Paalidelighed ligesaa.

Han kunde have været af de 45 Aar

Han gik ud fra et Ord i et af Pauli Breve, hvori Apostlen fremhæver, at han ikke er sin egen mere. Saadan var det ogsaa med Konstantin-Hansen. Og der vil altid være noget, der sætter Skel mellem dem, der ser paa sig selv som den, der føler sig som Herre over sit eget Liv, og den, der ved, at han har faaet sit Liv betroet af Gud. Konstantin-Hansen var en dygtig Mand. Mange er kommen her for at yde den dygtige Mand den sidste Ære, men de er ogsaa kommen, fordi de holdt af ham. Man skal skønne paa, naar en Mand giver Brød til mange. Og dobbelt bør man skønne paa en Mand, der ikke føler sig som Arbejdsgiveren, men snarere som en Leder blandt Medarbejdere. I en Tid, hvor meget sætter ny Skel, skal vi skønne paa de Mennesker, der gerne vil bygge Bro. Konstantin-Hansen var den beskedne Mand med den levende Ansvarsfølelse. Naar man saa ham, tænkte man paa, at han var en Mand, der i mange Aar havde staaet i Spidsen for en stor Virksomhed. Der var ingen Flitterstads. Han vilde ikke synes. Han vilde gerne være. Derfor blev han Kolding By en god Borger. I vor Tid, hvor Reklamen betyder saa meget og Ansvarsfølelsen er lille, har vi Grund til at standse ved en Mand som Konstantin-Hansen med den levende Ansvarsfølelse vokset ud af Kristentro.

Pastor Rørdam Clausen sluttede med Bøn, og man sang „Som Dug paa slagne Enge“.

Efter at Pastor Rørdam Clausen havde bedt en Bøn for de efterladte og lyst Velsignelsen, sang et blandet Kor stemningsfuldt „Den store, hvide Flok“ og Følget „Sov sødt, Barnlille“.

Saa begyndte Klokkerne at ringe, medens den hvide Kiste blev baaret ud til Graven af Slægt og Medarbejdere ved Fabrikken i Kolding til Salmen „Kirkeklokke, ej til Hovedstæder“, sunget af Følget.

Efter Jordpaakastelsen og Faderovor, fremsagt af Pastor Rørdam Clausen, sang man „Alt staar i Guds Faderhaand“.

Pastor Ravn bragte Familiens Tak. Pantefoged Frands Sørensen, Kolding, der i talrige Aar har været ansat paa Mejeriernes Maskinfabrik, traadte nu hen til Graven og bragte en sidste Hilsen og Tak fra Fabrikkens Personale til deres gode Leder og tro Ven.

Forinden Følget forlod Kirkegården, traadte Forstander

der var patriarkalske Forhold paa Fabrikken i Losbygade.

Konstantin-Hansen var den stille Fyrste, som stilfærdig fyldte sin Plads og tilegnede sig Dygtighed. Han var ikke Manden med de mange Ord, men Ordene faldt med dobbelt Myndighed, naar han af den indre Trang kaldtes frem.

Han kendte Kraften ovenfra, og jeg siger ham Tak for, hvad han har betydet for Slægterne Schrøder og Appel som for Askov Højskole. Det er kont, at han fik sin Hvileplads ved Siden af sin Svoger og Medarbejder.

Formanden for D. D. M. M., Mejeribestyrelsen Erik Nielsen, „Kronjyden“, mindedes Virksomheden, som grundlagdes i Kolding, og omtalte Arbejdet, som det formede sig, da Fabrikken kom ind under Andelssagen.

Vi vil mindes Konstantin-Hansen som en dygtig, redelig og fin Mand. Hans Minde vil vi bevare længe, og det vil blive bevaret i Ære.

Pastor Fejlberg Jørgensen, Skærbæk, havde kendt K.-H. fra de yngre Aar under Opholdet paa Askov Højskole og fremdrog Erindringer fra dette Ophold, da K.-H. og Jens Schrøder brød op fra Askov og rejste til England, inden de tog fat i Kolding.

Taleren henvendte sig med personlige Ord til Fru K.-H. og betonedes, at Fruen har den store Rigdom af Minder om sin Mand.

Søsteren, Frk. Thora Konstantin-Hansen, fremdrog et personligt Minde.

Pastor Nordentoft, Kolding, takkede K.-H. for alt, hvad han har været for os derinde i Byen. Naar der er saa mange, der i Dag er taget til Askov, er det dog ogsaa af Hensyn til Fru K.-H., som deltog meget i Menighedens Arbejde og i Missionens Tjeneste. Vi ved, at K.-H. var med i et stod bag ved den Gerning, Fruen øvede.

Vi bevidner vor hjerteligste Medfølelse.

Formanden for Kreditforeningen af industrielle Ejendomme fremhævede K. H.s Interesse for Starten af denne Kreditforening. Han viste ogsaa i dette Forhold et usvigeligt Retsind. Denne Forening fik stor Betydning for dansk Industri.

Pantefoged Fr. Sørensen, Kolding, udtalte sig yderligere om K.-H.s Interesse for sine Arbejdere.

Direktør Dalgas, Høllund Søgaard, fremdrog personlige Minder.

Bogholder Berkild, Kolding, takkede paa Funktionærernes Vegne.

Gartner A. S. Pedersen, Kolding, mindedes 40 Aars Venskab med H.-H.

Tidl. Direktør ved Mejeriernes Maskinfabrik, Edv. Hansen, takkede for Samarbejde gennem 8 Aar. K.-H. var en Fremskridtets Mand, som fulgte med Tiden og understøttede os yngre i at naa frem. Ogsaa Jens Schrøders Minde vil vi bevare. De var begge retlinede og dygtige Mænd.

ge unge og dagligt Brød til de mange Hjem.

Hans stilfærdige fødringsløse Færd, tillidsfuld til sine Medarbejdere, gaar mere og mere op for os. Hans Ords Paalidelighed ligesaa.

Han kunde have pralet af de 45 Aars Virke, men han gjorde det ikke, for han kendte Menneskelivets Skrøbelighed og vidste, at Velsignelsen kom fra Gud. Ogsaa her var hans Sindelag præget af Ydmyghed.

Sorger og Bekymringer var ham ej fremmede, men han tog det ydmygt af Guds Haand.

I sin store Virksomhed blev han uvilkaarligt Midtpunktet. Han var en god Raadgiver og viste enestaaende Gæstfrihed; men hans Ord havde ogsaa Myndighed langt ud. De nærmeste husker hans Hjertes Tanker, naar han ved Familiefester talte om det, der bar ham, nemlig Faderforholdet ovenfra, og hans Taler og Digte ved saadanne Lejligheder var baaren heraf.

Præsten pegede paa Konstantin-Hansens Gudsforhold og fremhævede, at som han var velsignet af Gud, saa var hans Færd for mange af os til Velsignelse.

Præsten citerede sluttelig det andet Steds i Bladet gengivne smukke Digt, som Konstantin-Hansen havde forfattet.

Man sang „Han, som har hjulpet hidindtil“, hvorefter Valgmenighedspræst R ø r d a m C l a u s e n, Askov, besteg Prædikestolen:

traadte nu hen til Graven og bragte en sidste Hilsen og Tak fra Fabrikkens Personale til deres gode Leder og tro Ven.

Forinden Følget forlod Kirkegaarden, traadte Forstander Arnfred frem og indbød til

Sammenkomsten paa Højskolen.

Man samledes i Dagmarsalen og den tilstødende Sal, hvor alle Pladser var optagne.

Efter at Kaffen var drukken, indlededes med „Op, dog, Zion.“

Forstander J. Th. Arnfred udtalte Velkomstord til den store Kreds af Slægt og Venner. Forstanderen mindede om, at det jo egentlig ikke er saa længe siden, at den samme Kreds var samlet om Jens Schrøders Minde, altsaa om Vennen, Svogeren, Arbejdsfællen gennem de mange Aar.

Det er jo saadan, at vor Kirkegaard snart er dækket af Grave for de Slægter, der ligesom er udgaaet herfra. Nogle tog deres Livsgerning op andet Steds og fik deres Hvilested her. Til dem hører Konstantin-Hansen.

Den yngre Slægt kendte jo ikke meget til den stilfærdige Mand. Konstantin-Hansen havde vist, at det ogsaa var muligt for en Mand i en stor Virksomhed ikke at blive helt forjaget, ikke at slippe andre Sider af Livet, for den Sags Skyld meget væsentlige Sider.

Konstantin-Hansen var en Mand, der trods al ydre Virke paa ejendommelig Maade levede indefra.

Naar vi paa Askov Højskole gerne vil samles om Konstantin-Hansens Minde, saa er det ikke blot, fordi han hører Slægten til eller fordi han hørte til Elevkredsen, men ogsaa fordi han staaer som det smukkeste Udtryk for, hvad Højskolen gerne vil hjælpe de unge til, og vi siger Tak for hans Minde.

Pastor Fr. Schrøder, Aale, talte ud fra et Ord, som i sin Tid var anvendt af Pastor Svejstrup: „Han var en stille Fyrste“, og Præsten fremhævede Konstantin-Hansens Barndomshjem, hvorfra han havde med sig meget rigt. Han blev ikke den udøvende Kunstner, men der var saa meget i ham af den store Kunstner. Han blev Føreren i den store Virksomhed, og det erkendes jo nu fra alle Sider, at han var fremragende.

Ludv. Schrøder saa med Stolthed og Glæde hen til den store Virksomhed, der blomstrede frem i Kolding. Han kunde se paa dette derudfra, at Højskolen ogsaa paa denne Maade kunde sætte Frugt.

Der er mange Vidnesbyrd om, at

for Samarbejde gennem 8 Aar. K.-H. var en Fremskridtets Mand, som fulgte med Tiden og understøttede os yngre i at naa frem. Ogsaa Jens Schrøders Minde vil vi bevare. De var begge retlinede og dygtige Mænd.

Med Afsyngelse af et Salmesvers sluttede Samværet.

Til Konstantin-Hansens Baare var der — foruden de i Gaar nævnte — sendt følgende signerede Kranse:

Vejen Andelsmejeri, Gamle Lærlinge, Kunstforeningen for Kolding og Omegn, Ladelund Landbrugsskole, Venner i Askov, De Danske Mejeriers Fællesindkøb, Foreningen af Fabrikanter i Jernindustrien i Provinsen.